

Assen, 14 maart 2020

Wie zorgt er eigenlijk voor ons?

Beste premier Rutte en Minister Bruins,

Zoals inmiddels iedereen wel weet: het Corona virus verspreid zich in rap tempo in Nederland (en de rest van de wereld). In de winkels zien we het allemaal: er wordt enorm gehamsterd uit angst om straks tekort te komen. Men is bang om besmet te raken en ook 'Corona patiënt' te worden met alle gevolgen van dien.

In de persconferentie van 12 Maart zijn er duidelijke maatregelen verkondigd die naar alle waarschijnlijkheid nog aangescherpt zullen worden binnen Nederland. Voor zorgmedewerkers en medewerkers die werkzaam zijn in 'vitale processen' gelden er andere richtlijnen dan voor andere beroepsgroepen. Dit is natuurlijk te begrijpen en niet meer dan logisch. De zorg gaat tenslotte altijd door. Juist nu, in deze crisis, wordt er een extra groot beroep gedaan op onder andere zorgmedewerkers. Als verpleegkundige zie ik ook de gevaren. Misschien niet direct voor mezelf, maar voor de kwetsbare mensen waarmee ik in aanraking kom tijdens mijn werk. De zorg voor kwetsbare mensen die twee weken geleden, voordat het Coronavirus Nederland bereikte, ook al lastig te organiseren was.

Structureel probleem

Want weet u, ook voor de Corona uitbraak waren er al structurele problemen in de zorgsector. Ze zijn u vast niet onbekend. Er zijn te weinig bekwame en gekwalificeerde zorgmedewerkers om verantwoorde en kwalitatief goede zorg te kunnen (blijven) leveren. Het aantal vacatures reist de pan uit. Vanaf het niveau van helpende, verzorgende, verpleegkundigen tot aan de artsen. De complexiteit van de zorg neemt alleen maar toe, daarnaast vallen er steeds meer cliënten tussen 'wal en schip' door bezuinigingen en veranderingen in de zorg. Zo zijn er nog tal andere onderwerpen die problemen veroorzaken binnen de sector.

Kortom: "Het piept en het kraakt". Er wordt al geruime tijd een groot beroep gedaan op onze inzet, vindingrijkheid & innovatieve vermogens om de problemen het hoofd te kunnen bieden. Ondanks de al bestaande druk binnen de zorg zijn we echter nog steeds een beroepsgroep die onderbetaald is. Het salaris van een verzorgende of verpleegkundige staat mijns inziens in schril contrast tot de hoge verantwoordelijkheid die onze beroepsgroep draagt. De zorgmedewerkers die het dichtst bij de patiënt staan worden qua salaris het slechtst bedeed. Vooral nu, met de toenemende werkdruk door COVID-19, raakt de ongelijkheid qua salariëring van mensen mij persoonlijk extra hard. Het maakt mij verdrietig als ik vergelijk wat een verzorgende of verpleegkundige maandelijks verdient, ten opzichte van wat bijvoorbeeld een topbestuurder binnen de zorg maandelijks op zijn rekening krijgt bijgeschreven. Naast deze bovenstaande punten heb ik nog meer zorgen.

Zorgjes

We klagen niet zo snel binnen de zorg. We staan voor onze professie en proberen de zorg van onze patiënten zo goed mogelijk uit te voeren en te organiseren. We zetten elke keer maar weer dapper onze schouders ergens onder en steunen elkaar om het vol te blijven houden. #WeMoetenDoor kunnen we dagelijks wel gebruiken in ons werk. Ook nu, wanneer er een crisissituatie is ontstaan door een virus, gaan we gewoon aan het werk en zetten we ons in. Ik ben zelf niet bang om weer

naar mijn werk te gaan of om een cliënt die het virus heeft opgelopen, op te nemen binnen de instelling waar ik werk. Echter zijn er wel zorgen... Want wat als collega's het virus, ondanks getroffen maatregelen, toch oplopen? Als er collega's uitvallen.. Kunnen we de druk dan met zijn allen nog wel aan? Zijn we in staat om elkaar te blijven ondersteunen en helpen zonder besmet te raken of het virus onbedoeld te verspreiden? Hoe behouden we een verantwoorde bezetting 24 uur rond de klok als er collega's uitvallen door ziekte? Zijn we creatief genoeg om de zorg veilig te kunnen blijven bieden wanneer de voorraad mondkapjes, schorten, brillen en desinfectiemiddel opraakt? Welke risico's ontstaan er wanneer er daadwerkelijk schaarste ontstaat? Deze vragen spoken door mijn hoofd ondanks het feit dat ik zo rustig mogelijk probeer te blijven. Want paniek heeft voor zover ik weet nog nooit iemand verder gebracht.

Coro'NA'

En wat als we nu al even op de zaken vooruitlopen en denken aan het moment dat we het virus onder controle krijgen en de dreiging voor de gezondheid van mensen weer afneemt? Dan kunnen de spotlights en camera's zich weer ergens anders op richten omdat de zorg dan niet meer een 'hot item' zal zijn. We worden vast bedankt voor onze inzet tijdens deze crisisperiode. We zullen binnen de zorg opgelucht onze mondkapjes kunnen afgooien en even opgelucht kunnen ademen... Maar die adempauze zal niet lang duren. Ook NA COVID-19 zijn de problemen binnen de zorg niet opgelost en hollen we dapper verder. Want virus of geen virus.....

Wie zorgt er nou eigenlijk voor ons?

Als u de moeite heeft genomen om deze hele brief te lezen dan wil ik u daarvoor hartelijk bedanken. Ik hoop dat u ziet dat het mij persoonlijk (en mogelijk vele collega's met mij) raakt en dat ik mijn 'zorgen' heb over de toekomst binnen de zorg. U heeft waarschijnlijk ook geen antwoord op al mijn vragen, maar ik hoop een signaal vanuit mijn vakgebied af te kunnen geven richting u en andere collega's binnen de regering.

N.B.: Voor zorgcollega's die zich niet kunnen vinden in mijn perspectief: mijn excuses dat ik de woorden 'ons' en 'we' heb gebruikt in deze brief.

Met vriendelijke (elleboog) groet,

5.1.2e 5.1.2e verpleegkundige)

5.1.2e

5.1.2e

@gmail.com.